

δων γίνεται ἐνταῦθα παραίτιος πολλῶν κακῶν.



ΜΙΣ ΚΑΙΤΗ

(Διήγημα Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

Ἦ, Ἐξ ἓν Νέα Ὑόρκη ἡ Μις Καίτη, ἥτις ἔχαιρε ρήμην νέας εἰς ἄκρον φιλαρέσκου. Μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτῆς θυμάτων εἶχεν ἐκλέξει δύο, ὅπως διαλεκτάζῃ μετὰ τὴν ἀντιζήλιαν αὐτῶν, καὶ οὕτως ὁ σπάλληλος κύριος Πάρκ, καὶ ὁ ἔμπορος Δικ, ὑψηλὸς ἰσχνὸς καὶ πυρρόθριξ, δὲν ἔπαυον ρίπτοντες λοβὰ βλέμματα ὁ μὲν ἐπὶ τοῦ δὲ, καὶ ἀνυπομόνως πεξιέμενον νὰ ἴδωσι ποῖον ἐκ τῶν δύο ἤθελεν ἐκλέξει τέλος ἡ Μις Καίτη.

**

Πρωτῶν τινὰ ἐμφανίζεται παρὰ τῆ Μις Καίτη κύριός τις προγᾶστωρ, μετὰ μαύρην γενειάδα, καὶ ἐπιβλητικὸς τὸ ὄψος.

— Εἶμαι ἐπιφορτισμένος, κυρία, τῆ λέγει, νὰ σᾶς ὑποβάλω εἰς ἐξέτασιν. Προσέξατε δὲ νὰ ἀπαντήσητε ὀρθῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

Ἡ Μις Καίτη ἐδειλίασεν ὡς πᾶσαι αἱ γυναῖκες δειλῶσιν ἐνώπιον τῆς ἐξουσίας, καὶ εἶπεν ὅτι θέλει κάμει ὡς διέταξεν ὁ κύριος.

— Ἐχει καλῶς. Τὸ ὄνομά σας εἶνε νομίζω Σ. Τὸ δὲ ἐπίθετον;

— Μις Καίται.

— Λοιπὸν Μις Καίτη Σ, καταδικάζεσθε εἰς φυλάκισιν 25 ἡμερῶν.

— Ἄ, θεε μου! ἀνακράζει ἡ νέα ὠχρίῳσα. Τι λέγετε κύριε;

— Οὕτως ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, κυρία. Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τὰ περαιτέρω. Πόσας φορὰς ἔχετε ὑπανδρευθῆ.

— Δὲν εἶμαι ὑπανδρος.

— Ἄλλὰ νομίζω ὅτι πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῆτε. Σᾶς ἐζήτησαν νομίζω εἰς γάμον.

— ὦ, ναι κύριε, πολλοί.

— Ἔστω πέντε. Ἄλλ' ἄς ἐξακολουθήσωμεν. Ἡ κόμησας εἶνε πλαστή;

— Ἄλλὰ... ὀφείλω νὰ δίδω ἀπαντήσεις ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα;

— Βεβαίως κυρία· μὴ ἀστειεύσθε μετὰ τὰς ἀρχὰς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἰδωμεν

— Καλὰ! εἶνε πρόσθετος· δηλαδὴ...

— Ἄρκει. Ἄς γράψωμεν: τρίχες μικταί. Οἱ ὀδόντες σας εἶνε καλοί;

— Μάλιστα, κύριε· μάλιστα.

— Ἄλλὰ μὴ ταράττεσθε. Ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν θὰ σᾶς θέσω 25 ἐτῶν. Ὁ νόμος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐρωτῶμεν περὶ τούτου τὴν γυναῖκα, διότι αὕτη πάντοτε θὰ ψευσθῆ.

— Εἶμαι δεκαοκτῶ ἐτῶν. Μοὶ εἶνε ἀδιάφορον τι λέγει περὶ τούτου ὁ νόμος. Ἀπήνησε μετὰ δυσσεκειᾶς ἡ νέα.

— Φυσικά. Ὅλοι τὸ αὐτὸ λέγουν. Ἄς γράψωμεν εἰκοσιν. Ἐχετε ἐραστάς;

— Τί;... πῶς εἶπατε;

— Ἐραστάς, εἶπον, κυρία, καὶ προσέχετε, διότι ὁ νόμος αὐτὸ κυρίως ἀπαιτεῖ μετὰ ἀκρίβειαν. Ἐμπρὸς πόσους ἔχετε;

— Ἄλλὰ φυσικά πολλοὶ κύριοι μετὰ ἐπισκέπτονται... καί...

— Ἐννοεῖται· ὑπάγεσθε εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐλευθέρου ἡθους κυριῶν, καὶ ἡ κυβέρνησις ζητεῖ νὰ μάθῃ τοὺς κυριωτέρους.

— Ἄλλὰ, ἀπήνησεν ἡ Μις Καίτη, ἥτις διὰ τῶν βλεμμάτων τῆς προσεπάθει νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν αὐστηρὸν ἀνακριτὴν, τοιοῦτοι εἶνε ὁ Διξ, ὁ Πάρκ, καί.

— Σταθῆτε. Ποῖον ἐκ τῶν δύο σκοπεύετε νὰ λάβητε σύζυγον; ἠρώτησε μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ὁ ἀνακριτής.

— ὦ! οὐδένα ἐκ τῶν δύο τούτων. Ὡς σύζυγον θέλω λάβει ὄραϊον νέον καὶ εὐγενῆ, καλούμενον Βερθιέ... Κάρολον Βερθιέ... καὶ πιθανὸν νὰ τὸν γνωρίζητε. Ἐχει ὄραϊας μαύρας παραγαθίδας, ὠραϊαν κόμην, καί...

— Καὶ τὰ λοιπὰ... Οἱ δύο ἄλλοι εὐγενεῖς, ὁ Πάρκ καὶ ὁ Διξ, γνωρίζουσι τὴν ὑπαρξιν αὐτοῦ τοῦ Βερθιέ;

— Ἄ ὄχι. Ὡς πρὸς τοῦτο εἶμαι ἄρκετὰ ἐπιτηδεῖα. Αὐτοὺς τοὺς ἔχω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μοὶ φέρωσι γλυκύσματα καὶ μετὰ συνοδεύωσιν εἰς τὸ θέατρον. Ὁ δὲ τρίτος ὑποψήφιος, ὁ Κάρολος, τὸ γνωρίζει, καὶ λέγει — ὄραϊα περῶς μετὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνοήτους.

— Ἄ! αὐτὰ λέγει! ἀνέκραξεν ὁ ὑποτιθέμενος ἀνακριτής. Καὶ πάραυτα ἀποσπᾶσας τὴν φενάκην του καὶ τὴν ψευδῆ μαύρην γενειάδα, καὶ ἀνοίξας τὸν μανδύαν, ἐκ τοῦ ὀκιοῦ ἐπεσε χαμαὶ ἡ ψευδῆς κοιλία, φανερόνεται πρὸ τῆς ἐκπλήκτου Καίτης ὁ δεύτερος τῶν θαυμαστῶν τῆς, ὁ ἰσχνὸς καὶ ὑψηλὸς Θωμᾶς Διξ.

— Τὸν συγγαίρω διὰ τὴν τύχην του, προσέθηκε, καὶ τῷ εὐχομαι μετὰ ἐξ μῆνας γάμον νὰ συζευχθῆ τὴν πλέον ἄπιστον τῶν γυναικῶν.

Καὶ ἀπῆλθεν ὠθήσας τὴν θύραν ὡς μανιώδης πρὸ τῆς Μις Καίτης ἥτις ἔμεινεν ἐνεή.

Ἡ ΜΝΗΜΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Λαμαρτίνου.)

Ἡ μνήμη εἶνε ἡ λυχνία τῆς ἐσπέρας τοῦ βίου· ὅταν ἡ νύξ ἐξαπλοῦται περὶ ἡμᾶς, ὅταν αἱ καλά τοῦ θέρους ἀκτῖνες κρύπτωνται ὀπισθεν νεφελώδους ὀρίζοντος, ὁ ἄνθρωπος ἀνάπτει ἐν ἑαυτῷ τὴν νυκτερινὴν ταύτην λυχνίαν τῆς μνήμης. Τὴν φέρει, τρεμούσῃ χειρὶ, περὶ τὰ ἤδη ζοφερά ἐτη τ' ἀποτελοῦντα τὸ παρελθὸν τῆς ὑπάρξεώς του. Περιάγει εὐλαδῶς τὸ ρῶς ἐφ' ὄλων τῶν ἀντικειμένων ἄτινα ἀποτελοῦσιν εὐδαίμονα εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνευ-